

Hajrá, Magyarország! Hajrá, magyarok!

Ásna a kommunárok teljes gözzel, teljes erőbedobással. Szélesítik az árkot, porlasztják a honi hantot, röptetik a göröngyöt. Készítik már a meszet, a vakítóan fehéret, lötytyintenek rá az „Orbánjugend” sokaságának fiatal tetemeire. Lakatos elvtárs széthintett agit-propos spórái kivirágoznak a kereskedelmi szerkesztőségek falain. Flancos eszméssel üzletel a média gátlástalanul: Minden sarokból harsog a szocialista FOR SALE imázsa. Tátog a képernyőn Kovács, burkolat nélkül fenyeget, Hitler-kígyót, Mussolini-békát ereget. Ő az ügyeletes megmondó ember, aki a megbékélés jegyében született. Körülötte kórusban sok kántáló epigon. Visszavoníthatnánk mi is az egykori Kreml-szökevény, pókháló lepte vitrin-Leninekre, de ottan legyintünk. Árad, csak árad a gázság.

Medgyessy eközben ismét ámyékra vetődik, külföldön mászerol. Letekert lángú szellemi karbidlámpa fényénél megméri a hazát. Kicsinek találja. Mi is kinőttük őt. Hiába kúsznak vissza az OVB, a bíróságok döntéseibe, a közalapítványok, köztestületek kuratóriumaiba a nyolcvanas évek arctalan marxista tehetségei. Hiába, mert a trend már visszafordíthatatlan. Két és fél millió választópolgár tartja hátával az ajtó megvasalt alkotmányát. Ez most nem ugyanaz a megvert és lenullázott főserég, amelyet az egykori MDF-kormány hátrahagyott. Ez most harcolni, küzdeni akar, nem enged egy tapodtat sem. Időközben felnőtt egy új, különös SMS-nemzedék: Ezeket nem lehet felptüfözött minimálbér-ígérettel kilóra megvenni. Ezekre nem hatnak neoprimitív, posztkádári, micisapkás ígéretet. Ezek süketek női csipketangába bújtatott, new liberális szölamokra. Sokszor lenéztük ezeket a vadászó gyerekeket mostanáig mi, régi idők San Francisco-virágain felnőtt woodstockosai, mi, megritkult hajjú, öregedő, békés hippik, mi, degenerálódásra hajlamos kifulladt rockerek, mi, deklasszált elemekkel feltöltött utcai zsenik. Utáltuk ezt a modern kori „kovi ubi” stílust, a lekopaszított beszédet, a nyegle angomániát, a gagyogó rapet, a magasított Buffalo cipőt, a plazák vajjatos vitrinjei előtt elrévedő tekintetet. Távol állott mindez a mi megfakult, értelmét veszített, térdplé lázadásunktól. Azt hittük – mi egykor oly gögös bölcsék –, hogy ezek a fiatalok könnyedén és globálisan konzumálhatók, önként fognak bókolni-hódolni a média égbe törő siratófala előtt. Tévedtünk, nem így történt!

Most a választási csalások vészterhes óráiban betel náluk a pohár. Hirtelen ráéreztek a kokárda zamatos ízére, homlokukra csapta őket a nemzeti büszkeség, vállukra emelték a Szent Koronát. Újjáeledt '56 ifjúsága, az utca kózsza pártja. Most nem rombolni akarnak, „hanem építkezni, védeni a megszerzett javakat. Politikai mozgalmárok ők a javából! Iskolatásáikban ott lapul a gondo-

san összehajtogatott nemzeti trikolor, a maszatos röplap, s közben mohón falják az újkori történelemről szóló, mindeddig unalmas könyveket. Mindent tudni akarnak. Most ők írják a história legújabb fejezeteit. A szadeszes Béki Gabika nem tudja már ezekből az elkanászodott ifjoncokból kiírtani a hazaszeretetet. Hiába csattogtatja fénylő macskaköveken pszichopatóit Kende, hiába áll esténként a holdvilágos rakparton Dunába lövetésre várva **Eörsi**, hiába térdepel nejlonepedős ágyak előtt Veér doktor, ez a korosztály már nem kussol az RTL Klub Híradó által idiotizált szoclib jövő előtt. Ők már nem veszik be a Sorosra kötött demokratikus kleptománia gengszterizálódó Kunczpecióját. Itt az ideje tehát, hogy megkövessük őket. Hódolat a fiataloknak, hódolat az áprilisi ifjúságnak! Hódolat nekik –, mondom én, akit 17 évesen vertek először antikommunistává. Ültünk mi, akkor diákok, a Tisza-part nyáresti fáin, s teli torokból énekeltük a székely himnuszt. Akkor Csaba királyfiért csattant az első gumibot. Azóta megragadtam az egyedfejlődés ezen szintjén, és kirekesztő lettem. Kirekeszteném a szélsőségeseket a politikai közdötér patkójából, de nem sikerül. A mi háború utáni büntetlen nemzedékünknek ez a nyugati segélyekből összefércelt János-arcú kommunizmus jelenti az igazi, életszagú fasizmust. Ez a gerincekig hatoló, félelemből összetakolt testi-lelki terror, ez a szögesdróttal körbekerített szellemi gettó, ez a nivótlan, málló vakolatú, vörös drapériás dísztribün, amely itt magasodik most is fölöttünk. Masírozunk előtte összeszorított fogakkal, csattog a kövön meztelen talpunk. Rámegy erre az elkeseredett küzdelemre egész nyomorult életünk: Ezért utáljuk az elvtársakat.

Gyülekeznek bennünk a kétkedés kérdései. Miféle emberek vagyunk mi, hogy önként és dalolva visszaadjuk a verőlegények kezébe a kancsukat? Miféle beteges amnézia sodorta ki maradék agyvelőnk zugaiból a szörnyű emlékeket? Miféle granulált gulyáskommunizmust merítenek ismét csajkánkba? Miféle naiv bonvivánok vagyunk mi ebben a Medgyessy-féle rózsaszín operettben? Kihirdetik a választások végeredményét, s máris zajlik a bolsevik tor, Viktor? Naivak voltatok ti is, akárcsak mi? Elhisztek mindent? Nem számoltatok a hatalom megragadásának művészeivel? Kovács mágussal, ki újra itt ül a nyakunkon? Nem számoltatok a nagy nemzetközi összehajtogatással Schröderrel, Blairrel, Jospennel? Azokkal, akiknek elődei oly lelkesen meghiteleztek a mostani szocialista jövőt? Nem hallottátok a legújabb budapesti viccet, amely szerint a bunkerekben rejtőzködő Wermer és Werber között csak egybetűnyi a különbség? Még most sem tanulátok meg, ennyi áldozat árán sem, hogy idegen zsoldosokkal nem vívunk sorsdöntő csatát? Szolnok eleshet

ugyan, de Eger sohasem! A „Haza nem eladó!” Valakit – itt csúnyán megvezettek...

A rendszerváltás hajnalán, mi, radikális antikommunisták Simon Wiesenthalok szerettünk volna lenni. Tüske a köröm alatt. Mindhalálig üldözni ezeket az átkozott népnyúzókat, akár Bolívia csatakos őserdein keresztül is. Azt terveztük, hogy a nürnbergi per mintájára jelképes, ám világraszóló budapesti tárgyalás keretében tort ülünk a nemzetközivé lett vörös gyilkosokon. Azt reméltük, újra-élednek a népbíróságok, s a jog igazságának fényénél megtaláljuk a bűnösöket, elkobozzuk ebül szerzett vagyonukat, eltiltjuk őket a közügyektől, netán úriember módjára kinyitjuk előttük a moszkvai határt, menjenek Isten hírével. Rákosi után szabadon. Kóstolják meg ők is az emigráció keserű kenyerét. Illegalitást ajánlottunk volna a végzős eszméknek, nem múzeumot.

Később ott álltunk a Magyar Televízió lépcsőin Csengey Dénes mellett és azt reméltük, békésen elfoglalhatjuk a médiát, feltölthetjük tehetséges, tiszta szívű egyetemistákkal. Azt reméltük, újra megszervezhetjük a dacos Munkástanácsokat, részvényessé tehetjük őket. Visszaadhatjuk minden paraszt elorzott földjét, kiskereskedő elkobzott boltját. Azt reméltük, szétkergethetjük a fegyveres testületeket és létrehozhatjuk a büszke Nemzetőrséget. Azt reméltük, a civil szervezetekkel megalakíthatjuk a kétkamarás parlamentet, amely kihirdeti Magyarország teljes körű semlegességét. És végül, de nem utolsósorban azt reméltük, hogy végre valóban elkezdődhet a jövő, újjáalakulhat a nemzeti baloldal igazi szociáldemokrata pártja, az az elfeledett *Kéthly Anna*-féle. Mindez nem sikerült, mindez már a múlté. Nem volt ránk szükség, mert naivak voltunk, álmodozó polgárok, hiszékeny keresztények, akik korán beszorultunk az Újjászületés ostromlott templomába.

Minden keserű illúzió ellenére mégis csak kaptunk négy építkező, boldog évet. Most ez forog veszélyben, Bokros hazaindult Zágrábról. Most fordítva csinálják: előbb osztogatnak, hogy később fosztogathassanak. Figyeljünk nagyon, tanuljunk elődeink hibájából. Áprilisi ifjak, legyetek akár 90 évesek, rajtatok a sor. Igazi ellenfeletek az átöröklött marxista múlt pénzügyi zsenije mellett a totális manipuláció eszközeivé silányult írott és elektronikus média. Emlékezzetek '56 napjainak őszinte üzenetére: „Hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden órában!” Figyeljétek éberem az adást. A derűs erő legyen veletek, no meg a Szabad Európa!

Molnár Tamás

Magyar Nemzet, 2002. május 7.